

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 12 (431)

Fredagen den 20 mars 1896.

9:de årg.

Prenumerationspris pr år:		Byrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5:—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje helgfri fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Allm. telef. 61 47.	Träffas säkrast kl. 2—3.		För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—			Lösnummerpris 15 öre	25 öre för hvarje påbörjad total stafv.
Barngarderoben	» 3:—	Prenumeration sker å alla postanstalter i riket.	Redaktionssekr.: J. Nordling.	(lösn:r endast för kompletteringar.)	Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Signe Mittag-Leffler, född af Lindfors.

När vi beundra trädets lummiga krona, tänka vi nog sällan på att dess fågning delvis har sitt ursprung i den jord, ur hvilken rötterna suga sin näring, men se vi mannen, som genom sin personlighet eller sitt arbete gjort en insats i den mänskliga utvecklingen, och äro vi en liten smula psykologer, då skulle vi bra gärna vilja kasta en blick på hans hemlif och om möjligt lära känna den kvinna, som står honom närmast.

En af desse män, som göra sin insats i den mänskliga utvecklingen, är professor Mittag-Leffler, och då han i dessa dagar fyllt 50 år och med anledning därpå hans namn framträdtt så att säga mot hemmets bakgrund, tro vi oss icke tråda grannligheten för nära, om vi i hemmet uppsöka — icke honom — men hans fru.

Vi begifva oss alltså i den elektriska spårvagnen ut till Djursholm, där vi ej hunnit långt, förrän vi stanna vid en liten station nedanför den lefflerska villan. Det är en ljum, fuktig augustidag och vägen går ganska brant upp genom parken.

Vi äro dock snart framme och införas i salongen, där vi mottagas af värdinnan. Vid första ljudet af hennes röst höra vi, att hennes vagga ej stått på denna sidan Östersjön... Så är också förhållandet.

Signe Julia Emilia af Lindfors föddes i Helsingfors den 11 oktober 1861. Föräldrarna voro generalmajoren Julius af Lindfors och hans maka Emilia Borgström. Sin barndom

tillbragte Signe omväxlande i Ryssland och Finland. Generalen hade nämligen under tio år sin tjänstgöring i någon af småstäderna utmed Volgafloden. Där vistades då också familjen, men somrarna njöto de af naturens fågning i det gamla kära Finland.

Signes undervisning sköttes af enskilda lärarinnor, finska och schweiziska. Lyckligare än de flesta, slapp hon dock att inhämta

kunskaper i språk, geografi m. fl. ämnen endast i skolorummet. Hon fick resa. Knappt 15 år gammal följde hon med sina föräldrar till Schweiz och två år senare 1878 till världsutställningen i Paris.

Omhuldad af den kärleksfullaste modersvård, tillbragte hon dessemellan sin tid med fortsatta studier och med att utbilda sina talanger i målning och musik, tills hon 1881 förlofvades med d. v. professorn vid universitetet i Helsingfors, Gösta Mittag-Leffler. Samma år dog hennes mor.

Den 14 maj 1882 firades Signes bröllop, och från Helsingfors begåfvc sig de nygifva till Berlin, Paris och Jersey, en ö i Kanalen, där de tillbragte några veckor. Under denna hennes första resa med sin man grundlade han den europeiskt ryktbara vetenskapliga tidskriften Acta Mathematica.

Hemfärden ställdes till Stockholm, där Gösta Mittag-Leffler blifvit utnämnd till professor vid högskolan.

Hängifven sitt hem och intresserad af bestyren där, af handarbeten, musik, läsning och målning, hade den unga frun kanske icke alltid så lätt

Kanhända det efterträdda
 Är det aldrig än förstädda
 Och hvad ingen skall förstå.

Men vi måste längta och ana,
 Vi måste vandra och spana
 Och söka det ändå.
 V. Rydberg.

att helt hastigt lämna hemmet och befinna sig i en kupé, färdig att företaga en europeisk resa på veckor för att ej säga månader; men hon var ju redan från ungdomen resvan, och hon har under årens lopp hunnit blifva det ännu mer, då hon med få undantag följt sin man på alla hans längre färder.

Den intressantaste af dessa resor torde måhända varit den, då hon 1888 följde med sin man och sin svägerska, författarinnan Anne Charlotte Leffler, till en vetenskaplig kongress i Oran, norra Afrika, tillbragte en månad i Alger och sedan öfvervar universitetets i Bologna 500 årsfest, vid hvilken professor Mittag-Leffler var den svenska vetenskapsakademiens representant och erhöll hedersdoktorsgrad. Under dessa färder ha naturligtvis en hel mängd intressanta bekantskaper blifvit gjorda, och fru Mittag-Leffler är därför i tillfälle att taga emot och vara en intresserad och behaglig värdinna för vetenskapsmän, tillhörande snart sagdt alla nationer. Och hon kan vara det, ty hon talar deras språk, hon är förtrogen med deras sysselsättningar, och hon har varit i tillfälle att på nära håll se mycket af deras hemlif. Men icke endast vetenskapsmän, utan också andra gäster äro välkomna i det charmanta Lefflerska hemmet.

Hennes tid är dock begränsad, ty på samma gång hemmets ekonomi hvilat i hennes hand, är hon sin mans sekreterare, sköter en stor del af hans in- och utländska brevväxling och renskrifver hans vetenskapliga uppsatser.

I det förtroliga hemlifvet är det dock först som Signe Mittag-Leffler kommer till sin fulla rätt. Där har hon utvecklats till en lugn, säker och bestämd kvinna, där har hon blifvit ett stöd, en hjälp åt honom, som står midt i sitt lufs arbete.

Men äfven utom hemmet till hans vänner och fränder när hennes intresse, kanske starkast i de stunder, då vännen pröfvats bäst. Hon är också i det soliga Napoli en lika efterlängtd gäst som i de »tusen sjöars land», och finge man i augustikvällen träda innanför husets tröskel, så skulle man mellan verandans bladväxter i belysningen af det elektriska ljuset hellre vilja måla än beskrifva henne.

Hon, främlingen från andra sidan Östersjön, är därinne i den gamla familjekretsen som läset i kedjan, och af den lugna vänsälla kvinnan får man en känsla af trygghet. Man känner, att här är något att lita på, och tonfallet i hennes röst minner om hvad hon i alla skiften vill vara — *en trofast finska.*

A—r.

Skidfärd.

*Stod jag i skogen på backens krön,
 Du stod invid min sida.
 Bakom oss gingo skidspår i snön,
 Framför oss ängder vida.
 Solstrålar lekte i håret ditt,
 Glindrade mellan stammar,*

*Lyste skinande, blänkande hvitt
 Borta på bergens kammrar.
 Solstrålar lekte på friska hyn,
 Kysste två läppar röda,
 Smögo sig in under ögonbryn,
 Där dina blickar glöda.*

*Vindarne sjöngo en sällsam sång
 Uppe i skogens tallar,
 Sjöngo om kärlekens soluppgång,
 Under det blodet svallar.
 Tankarne trädde en yster dans.
 Svårt är att tankar styra —
 Blodet kan leka med vett och sans.
 Känslor och sinnen yra.
 Ville jag lägga min arm omkring
 Midjan den fina, smärta,
 Drömma om allt och om ingenting
 Invid ditt unga hjärta.*

*Ville jag tolka, hvad vinden nyss
 Kunde i furorna hviska;
 Ville jag drömma om solens kyss
 På dina läppar friska.
 Kände du drömmarnas vingslag som
 Tumlande svalors lätta;
 Hörde du tystnadens röster om
 Aningars fröjd berätta?
 Gif då till minne för sena da'r
 Hvad jag den stunden drömde;
 Säg mig, ack säg, att det verkligt var
 Hvad våra hjärtan gömde.*

*Stod jag i skogen på backens krön,
 Du stod invid min sida.
 Bakom oss gingo skidspår i snön,
 Framför oss ängder vida.
 Stod jag en hastigt svunnen minut,
 Mäktigt af drömmen fången;
 Fort, alltför fort, löpte tiden ut,
 Stunden var snabbt förgången.
 Så utför backen med vindlätt fart
 Skidorna lustigt glida,
 Föra oss bort ifrån drömmar snart
 Långt ut i världen vida.*

Nemo.

Kvinnans kallelse.

Af Helena Nyblom.

I.

Det är knappt ett halft tjog år sedan den bildade kvinnovärlden i Sverige, representerad af de litterära damerna i Stockholm, var upptänd af den revolution i åsikterna om kvinnans rättigheter och bestämelse, som Ibsens »Nora» hade uppväckt.

»En frigjord kvinna» var då för tiden deras slagord, — och därmed förstodo de en kvinna, hvars hufvuduppgift var att, kosta hvad det ville, andligt och världsligt skaffa sig all den rätt, som hon ansåg nödvändig för sin personlighets utveckling.

Om en kvinna efter sitt äktenskap upptäckte, att detta äktenskap icke var det fullkomliga realiserandet af kärlekens idé och icke gaf hennes personlighet tillräckligt utrymme, ja, då var det icke endast bäst, utan sannast och rättast att, som Nora, gå sin väg, slå igen porten med en smäll och ge sig åstad för att »utveckla sin person» på egen hand.

Huru denna utveckling skulle ske, har dock varit för invecklad att svara på, ty både Ibsen och alla hans efterapare bland damerna ha blifvit oss svaret skyldiga.

Ropet på »kvinnans frigörelse» yttrade sig snart genomgående i ett starkt uttaladt förakt för männen, hvilkas orättvisor, simpelhet och alla andra fel blefvo det stående ämnet i damernas skådespel och noveller, och de litterära damerna sågo med hånfull medlidsamhet på de kvinnor, som funno sig tillfredsställda af uppgiften att vara maka, moder och husmoder.

På alla sidor omgifven af dessa kvinnliga krigsrop i kampen mot männen, skref jag på den tiden en artikel: »Ämbetet att vara husmoder». Den infördes i en liten tidskrift, som kallades »Framåt», och som mycket snart gick bakåt.

Senare fick jag veta, att denna tidskrift var ett organ för de mest samhällsupplösande idéer, hvilket jag ej kände, då jag skref i densamma.

Det har aldrig blifvit klart för mig, att »färgen» på den tidning eller tidskrift, hvori ett uttalande blir offentliggjordt, kan sätta sin prägel på det skrifna, då ju innehållet i en uppsats talar för sig själf.

Ett par år senare visade emellertid Iduns redaktion tillmötesgåendet att intaga nämnda artikel om det husmoderliga ämbetet i Idun. Den återfinnes där i 1890 års årgång n:r 47—49.

I denna lilla uppsats utvecklade jag min åsikt, att det husmoderliga kallet är ett af de mest välsignelsebringande och lyckliggörande, som en kvinna kan bekläda.

Då kvinnans kallelse i dessa dagar har blifvit offentligt diskuterad, tillåter jag mig att komma tillbaka till detta ämne.

Under den period, då de skandinaviska litterära kvinnorna så starkt opponerade sig mot kvinnans underordnade ställning i äktenskapet och med större eller mindre ringaktning sågo ned på äktenskapet såsom knappt värdigt den »frigjorda kvinnan», utgjorde dock dessa damer blott en högst obetydlig del af de då lefvande kvinnorna.

Liksom alla abnorma fenomen var detta fiendtliga sinnelag mot männen en specialitet för de bildade kvinnorna, och bland dessa hufvudsakligen representeradt af en skrifvande och kritiserande elitkår. Hos de flesta kvinnor äro längtan efter och behovet af kärlek en så djupt rotad känsla, att icke något slags reformation eller oppositionel kvinnorörelse hos ett fåtal skall kunna ändra det minsta däri.

Denna längtan, att se kärleken realiserad, är så genomgående, att den är, och nog alltid kommer att förbli, den hufvudsakliga orsaken till, att kvinnor ofta gifva sig myc-

ett större antal bordsgäster, utmärkas platserna med kort. Dessa innehålla antingen helt enkelt bordsgästens namn och titel, eller ock äro de därjämte, i öfverensstämmelse med middagens karaktär, försedda med skämtsamma, symboliska eller skönhetssinnet tilltalande teckningar eller målningar. Har värdinnan själf talang, kan hon med dessa kort gifva sina gäster ett litet souvenir af middagen. För att undvika att dylika kort blifva till besvär vid bordet, finnas för ändamålet särskilda små ställningar af porslin eller lera, som se ganska nätta ut, i hvilka de sättas in. Menu (matsedel) användes sällan annat än vid utomordentliga tillfällen.

Ett nutida middagsbord prydes endast med låga bordsuppsatser. De höga deko-rationerna ha kommit ur mod af den orsaken, att de hindrade ett otvunget bords-samtal.

Ett supébord skiljer sig i ganska väsentlig mån från ett middagsbord, då det n. b. är »gående supé» eller »gående bord», i förbigående sagdt det vanligaste, mest praktiska och ofta enda möjliga arrangemanget, då ett större antal gäster är inbjudet. Blomglasen och en del andra skrymmande prydnader måste uteslutas af den enkla anledningen, att den på båda bordsändarna framdukade smörgåsmaten jämte de kalla rätterna betydligt inkräktar på utrymmet. Endast jardiniären midt på bordet bibehålles; emellertid må nämnas, att äfven den stundom får gifva vika för t. ex. en krokan. Smörgåsbrickor äro visserligen för närvarande ganska mycket i bruk, dock tro vi för vår ringa del, att detta arrangemang aldrig kan blifva rätt populärt bland vårt folk, hvars manliga hälft, som bekant, par préférence dväljes vid smörgåsbordet, trots de rop, som tidt och ofta höjas rörande denna svenska plägseds mindre fördelaktiga egenskaper. Vinerna och glasen ordnas i rader på bordlöparen, tallrikarna i högar, omgifna af knifvar och gafflar eller skedar midt på bordets långsidor; faten med de olika varma anrättningarna inkomma från köket efter hand och placeras jämte dem. Saladerna framsättas vid dukningen. Hvarje gäst går fram och serverar sig själf. Öl, porter och mjölk kringbjudas på brickor, men hafva dessutom sin plats på serveringsbordet. — Téet serveras i salongen vid gästernas ankomst. — Brännvinskaraffen, omgifven af sina glas, står på smörgåsbordet. I matsalen, så långt utrymmet tillåter, och i angränsande rum arrangeras småbord. Dessa täckas med en hvit damastduk, förses med servietter och prydas med en blomvas eller en armstake. Att mycken påpasslighet i fråga om de begagnade tallrikarnes och glasens bortskaflande är af nöden, måste husmodern göra sina tjänare uppmärksamma på.

Serveringen vid en middag för sexton à tjugu personer skötes med ledighet af två vana uppassare. Som regel kan man beräkna en tjänare på tio personer. Två fat kringbjudas från motsatta håll. Det ena börjar hos den dam, som sitter till höger om värden, passerar denne, går vidare till hans vänstra bordsgranne och fortsätter till och med värdinnan; det andra börjar hos den herre, som sitter till vänster om värdinnan och fortsätter till och med värden. I de fall åter som den serverade rätten fordrar ett bihang af t. ex. legymer, följer

den ene tjänaren strax efter den andre. Jämte detta förslag till ordning må anföras hvad d:r Hagdahl i sin ryktbara bok *Kokkonsten som vetenskap och konst* säger i samma sak: »Etiketten fordrar, att man först serverar de mest framstående personerna, men jämte denna särskilda hyllning fordrar den äfven, att serveringen af nästa rätt begynner hos den person, som förut var den sista, hvarigenom en lika förekommande som billig godtgörelse bjudes.» Att emellertid värd och värdinna ej inbegripas i denna ordning, tro vi oss våga tillägga. Som hedersplatser vid bordet betraktas för en dam värdens högra sida, därnäst hans vänstra, och för en herre — till följd af att det tillkommer den förnämsta gästen att till bordet utföra värdinnan — dennas vänstra sida, därnäst hennes högra. Alla andra platser äro i rang, heder och värdighet likställda. Värd och värdinna sitta midt emot hvarandra vid bordets långsidor, och är detta platser, hvilka de aldrig, åt hvem det vara mände, afstå ifrån.

Som vi nu tänka oss ett hem, där egna tjänare — ej de vana och skickliga vaktmästarne — sköta upppassningen, meddela vi här nedan några allmänna förhållningsregler vid serveringen, som det tillkommer husmodern att delgifva dem.

Maten bjudes på bordsgästens vänstra sida, men vinet serveras från den högra. Den begagnade tallriken borttages och den nya framsättes från högra sidan.

En tjänare får icke säga: Var så god, icke persuadera; endast framställa en kort fråga såsom t. ex.: Torr eller söt champagne? eller helt lakoniskt nämna vinets namn, innan han serverar det.

Bordsgästen bör aldrig hafva tomma duken framför sig, utan i samma stund den begagnade tallriken borttages, framsättes en ren.

Under det en rätt afätes, ordnas allt noggrant på serveringsbordet för den nästa, så att intet onödigt uppskof orsakas.

Dessert- och frukttallriker framsättas på samma gång, hvarvid en tallriksserviette bör vara lagd mellan båda.

Före desserten sopas brödsnulorna med en enkom borste eller med en hopvriden serviette ned från bordet på en tallrik.

En betjänt är iklädd frackkostym — hvita trådvantar höra till livré — en husjungfru svart klädning, hvitt förkläde och hvit spetsmössa.

Betjäntens första åliggande är att öppna salongsörrarna och tydligt uttala ordet: »Serveradt», travestering af det franska: »Madame est servie.»

Tilläggas må emellertid att den egentliga vikten ligger vid, att hvardagsmåltiderna serveras så korrekt, att vid festligare tillfällen ingen afvikelse sker från den fastställda dagliga ordningen, annat än naturligtvis den att flere rätter kringbjudas och flere personer serveras. Är ej en husmoder noga med, huru hennes tjänare passa upp i hvardagslag, kan hon vara viss på, att de komma att dumma sig, då hon har främmande.

En festmiddag innehåller tre afdelningar: den första omfattande soppan, hors d'oeuvre, relevéer, varma och kalla entréer; den andra steken och mellanrätterna; den tredje desserten, före hvilken serveras ost. Hvad vinerna angår, må nämnas att de hvita serveras kalla, hvaremot de rödas arom först framträder vid högre temperaturgrad, d. v. s.

de böra redan på morgonen upptagas ur källaren och ställas i rumsvärme; att ytterligare höja deras värmegrad är däremot ett misstag. I hvilken ordning de böra följa? Se där ett ämne, som kan vara vanskligt nog att inlåta sig på. Som regel gäller, att en stegring i fråga om vinsorterna under hela måltiden bör göra sig märkbar. Efter franskt mönster tillåta vi oss lämna ett förslag, hvilket emellertid ej utesluter flerfaldiga variationer.

Marsala och rödt vin på soppan; rhenskt på fisken; Mâcon på entréerna; Bordeaux eller Bourgogne på steken, Champagne på samma gång och till middagens slut; Madeira eller portvin på desserten. Vid en förtrolig middag, där man känner gästernas smak, kan man i afseende på vinerna tillåta sig ganska stora friheter, exempelvis att endast servera champagne under hela middagen.

Från Iduns läsekrets.

Ur ett bref

som kommit redaktionen till handa från en namngifven, högt värderad läsarinna i en af våra större landsortsstäder, tillåta vi oss anförda några rader, rörande Mathilda Roos nu pågående berättelse »Helgsmålsklockan» — så mycket hellre som de däri gjorda uttalandena öfverensstämma med talrika såväl muntliga som skriftliga erkännanden:

— — — Då jag nu är i farten med att tala om mina intryck, skall jag ock berätta, med hvilken innerlig glädje, verklig njutning och tillfredsställelse jag läser Mathilda Roos' fina, härliga, lifsvarma skildringar. Heder och tack åt redaktionen, som förskaffat sin läsekrets en sådan värderik läsning. Med mig instämma många i detta tack.

Senast i går på ett möte å »K. F. U. K.» uttalades varma erkännanden om »Iduns roman» och om författarinnans högstämda och dock så enkla språk samt om hennes ovanliga iakttagelseförmåga, vare sig det rör naturen eller folket eller sjäslifvets djupaste.»

En bröllopsdag i Norden för tre hundra år sedan.

För Idun skildrad af A. U. Bååth.

(Forts. o. slut.)

Häraf har det uttrycket kommit: att dricka en skål.

Länge bibehöll sig denna gamla plägsed med kringsänd skål just vid bröllop.

Särskilda regler rörande denna sed funnos. Det heter i en skräförorning: »Ingen må doppa näsan i skålen eller vid drickandet frusta så, att fraggan står honom om öronen.»

Den första skål som dracks vid sextonde seklets bröllop, var ännu densamma, som druckits vid forntidens, nämligen Guds skål eller som den i heden tid benämndes: Odens skål. Därefter drack man konungens och sist brudparets skål.

Ännu i slutet af det sjuttonde århundradet var det i Norge ett gängse bruk att börja bröllopgillen med Guds skål.

Peder Dass säger i sin »Norrlands Trompet» på tal om bröllop:

Där skänktes i store träboller;
den evig Guds skål de finge på gang
och ärede hannem med frydefuld sang,
som landsens sedvane det holder.

Att denna »Guds skål» ännu föresväfvar folkmedvetandet, visar följande tal, som

Men ehuru familjens olika medlemmar alltid uppfostrades i fullt medvetande om sin värdighet, var dock hela staden ense om, att de, förutom att vara englar, voro goda människor, och man kände sig stolt öfver, att denna familj under mer än ett århundrade lefvat där; det kastade en viss glans öfver den eljes något oansenliga staden.

Att denna glans syntes de flesta så vackra, det var nog den solida förmögenhetens skull — den ingaf en viss respektfull sympati, denna sekelgamla förmögenhet, äfven om den gent emot staden endast uppräddes som skattdragande. Man hade en gång vant sig vid att betrakta familjen och dess pengar såsom något särskildt förnämt, som det var en ära bara att ha i sin närhet. Stadens borgare tackade sin gud för det stora skattebidraget och traktade icke efter mera.

Att man var ense i att anse dem för så goda människor hade egentligen icke heller sin grund däri, att de gjorde något godt — fattiga hittade aldrig vägen in i inspektorens kök; bettleri var ju också förbjudet i lagen, och alla visste, att tullinspektoren var en rättfärdig man, som icke tålde något lagstridigt — att man likväl ansåg dem goda låg snarare däri, att de aldrig beredde någon förtret, hvilket människor i deras ställning så lätt kunnat, om de velat, — och däri att de hälsade nästan lika vänligt på gatans madamer och småpigor som på grosshandlarnes fröknar. Det var så innerligt rart, tyckte man, att bli så där skuren öfver en rättvis kam.

Det hörde annars till familjens vanor att mest hålla sig för sig själf — det var den för öfrigt nästan tvungen till — det

fanns ju endast ett par tjänstemän i staden, med hvilka det kunde vara tal om att umgås; blott vid särskildt festliga tillfällen visade man sig för de öfriga stadsborna.

Det hade varit ett utmärkande drag för hela familjen Engel, att dess medlemmar kände så ytterst litet till af världen, isynnerhet af det, som hörde till dess mindre behagliga sidor. Generation efter generation hade vuxit upp i ett stilla öfverflöd, omsorgsfullt afstängande från sig allt, som kunde störa stämningen i de väl möblerade rummen, och den hade småningom fått in i blodet en viss saktmodig egoism och en märkvärdig omedvetenhet om all den nöd, hvaraf världen är full och hvaraf äfven den illa staden hade sin andel.

De unga fröknarna uppe i engelska gården hade ingen aning om, hvarför så många små barn dogo i de fattiga kojorna på nordsidan. De visste nog, att fattiga funnos; deras far hade ju förklarat för dem, hvarför de måste betala så köga skatter, och deras gamle käre pastor hade ofta i sina predikningar talat om fattigdomen såsom varande nödvändig för en del människor, för att de skulle kunna blifva saliga.

Och de hade känt sig riktigt väl till mods vid tanken på, att detta icke var nödvändigt för alla, och nickade alltid så vänligt åt dessa fattiga, som icke tålde vid att ha det annorlunda, utan att dock ha särdeles klart för sig, hvori detta »annorlunda» egentligen bestod.

Tullinspektör Hans Nobel Engel hade tvärt emot familjens traditioner en barnflock på sex stycken. Af dessa voro fem döttrar, och den sjätte var Hans Didrik

Nobel, som fått för sig, att han skulle blifva officer-tullinspektör kunde han ju alltid blifva sedan, när han blef gammal.

Det hade väckt en hel del oro i huset, detta Hans Didriks påhitt.

Ingen Engel hade dittills velat blifva officer, och tullinspektorn ansåg, att det öfverhufvud icke stämde öfverens med familjekaraktären. Men då Hans Didrik fått modern på sin sida, fann tullinspektorn till sist för godt att gifva efter, ty hemfrid måste man ändå framföra till, ty.

Men tullinspektör Engel lofvade sig att för framtiden vara bättre på sin vakt. Visserligen hade han icke flere söner, men i stället hade han fem döttrar, af hvilka de flesta redan voro giftasvuxna, och tullinspektoren tänkte med bäfvan på allt, som i skepnad af friare kunde tränga in i hans hus. Han kunde icke förlika sig med den tanken, att främmande unge män skulle få hand om småflickornas sparbankböcker och med tiden äfven hans egna säkra värdepapper, för att icke tala om all den oredda dessa friare skulle åstadkomma i huset.

Då vore det ju nästan bättre för dem att icke blifva gifta!

(Forts.)

Innehållsförteckning:

Signe Mittag-Leffler, f. af Lindfors; af A-r. (Med porträtt). — Skidfärd; poem af Nemo. — Kvinnans kallelse; af Helena Nyblom. — Farbror Jeremias; skiss af Adda. — När man skall hålla gästbud; några praktiska vinkar för unga husmödrar af Ellen Bergström. IV: Dukning och servering. — Från Iduns läsekrets: Ur ett bref. — En bröllopsdag i Norden för 300 år sedan; för Idun skildrad af A. U. Bååth. (Forts. och slut). — Ur notisboken. — Teater och musik. — Stilleben; berättelse af Arolde Prydz. — Tidsfördrif.

Tidsfördrif.

Redigeras af Sophie Linge.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Rätt ofta jag tilltalas utaf en lite' hvar, Och fastän jag är »döfstum» och ej kan ge er svar, Det tycks er ej genera; I kommen snart igen Och talen till mig åter som till en gammal vän. Jag känslolös förblifver för allt ert skämt och prat, Mig ingenting förvånar och intet gör mig — flat. Ej ens en min jag ändrar, min mun förblifverstängd. Det bör er ej förvåna, ty vet, att jag är — hängd.

När nå't löjligt man ser, hvad måste man då? När det spöktimma är, hvad hörs klockan då slå? Ett luftigt väsen från sagovärlden. Hvad lätt i natten man tar om färd. Hvad man ser växa i mången hage. Hvad är väl den som har istermage? Ett gammalt längdmått ännu i bruk. Ett djur hvars pels är så — hvad? och mjuk. Ett redskap hvarmed man fångar fisk. Hvad Jöns glömt be om, då han fick smisk.

I hvilken timma man kommer då, När tåget just ger signal att gå. En flod som långsamt sig slingrar fram I underjorden. Hvad lockas fram Ur orgeln, mången? Af mansnamn två. Station där järnvägen synes gå. Och sist en tidrymd oändligt lång. Se'n slipper ni mig för denna gång. F. E. D.

Charad.

När som husfrun kom mitt tredje, Ett mitt första då hon bar. Och hans favorit, mitt fjärde, Hon serverade åt far. Han var vresig, börja klandra. Frun då ropade mitt andra. »Du vore värd så'n föda få, Som en mitt hela plär bestå.» Gubben svarte aldrig »smack», Sa' ej ens för maten tack. Mitt femte plus ett d, ett i, ett t, han tar Och njuter se'n af middagshvilan rar. F. E. D.

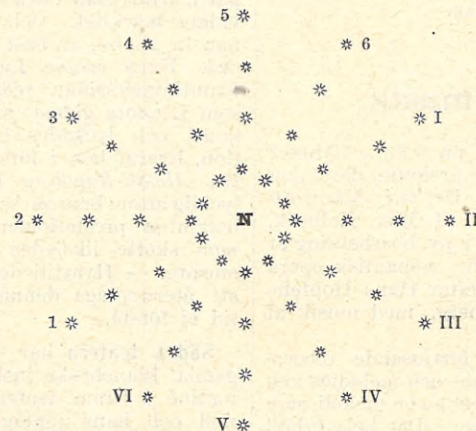
Ordkedja.

Rätt ordnade bilda nedanstående bokstäfver en kedja af 7 ord — gripande in i hvarandra — med fyra bokstäfver i hvarje ord: a, a, d, e, e, l, n, n, s, u sålunda: 1 2 3 4, 2 3 4 5 o. s. v. Pirfvel.

Aritmorem.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = Mansnamn. 4 3 8 9 10 = Grundläggare af ett världsrrike. 1 7 8 6 = Högtidlig sång. 3 8 10 = Tysk badort.

Geografisk cirkelgata.

De 48 stjärnorna i figuren utbyts mot lika många bokstäfver, hvilka, om de äro rätt funna, skola bilda sex geografiska namn med nio bokstäfver i hvarje samt med bokstafven »N» till gemensam medelpunkt. De sex orden beteckna:

1—I) Landskap i Asien, 2—II) sjöstad i England, 3—III) stad i Mähren, 4—IV) stad i Baden, 5—V) stad i Sverige, 6—VI) socken i Upland.

Är den riktiga lösningen funnen, så bilda begynnelsebokstäfverna namnet på en stad i Danmark. S. L.

4 2 5 = Hufvudstad i Sydamerika. 6 3 4 5 = Kejsare. 10 7 4 3 6 = Buske. 8 2 6 9 10 = Räkneterm. 4 3 6 = Husdjur.

Maj.

Ordgata.

Tag 3 ord, af hvilka hvarje särskildt ords begynnelse- och slutbokstäfver äro lika. Dessa bokstäfver skola bilda namnet på en farkost. Orden beteckna:

- 1) En kvarlefva. 2) En kanal. 3) Ett byggnadsämne.

Reseda.

Lösningar.

Logogryfen: Eldbrasa; Sara, Esra, bad, eldar, de, deras, er, edra, led, Balder, bas, Lars, ras, dal, al, bal, rassa, brasa, eld, dalar, bred, delas, delar, del, dela, blad, rad, lada, ed, sade, lade, Sala, bara, bar, laber, sal, Saba, sedlar, bra, dar, le, reda, sadel, sabel, dra.

Korsgatan:

V E R O N A
O T E L L O
R E G I N A
O L I V E R
G É N È V E
S P A R T A

